

Arrest

**nr. 43 417 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 38 238 van 5 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart tevens het Rijk te zijn binnengekomen op 20 oktober 2009.

Op 20 oktober 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodacverslag van 20 oktober 2009 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds op 30 september 2009 werden geregistreerd in Griekenland.

Op 3 juli 2009 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname van verzoeker aan de Griekse asielinstanties bij toepassing van artikel 16.1, c van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties binnen de reglementair voorziene termijn van één maand na het verzoek tot terugname, wordt Griekenland op basis van artikel 20 van de voormelde Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de terugname. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met een brief van 23 april 2009 meegedeeld aan de Griekse instanties.

Op 15 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering van verblijf met een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, doch deze beslissing wordt ingetrokken.

Op 4 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing houdende weigering van verblijf met een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Kameroen verklaart te zijn, diende op 20.10.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 30.09.2008 asiel vroeg in Griekenland (Eurodac hit - asielaanvraag). Tijdens zijn verhoor op 09.11.2009 bevestigde de betrokkene dit, maar stelde dat hij augustus 2008 van Griekenland terug naar Kameroen reisde. Op 03.07.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor terugname van de betrokkene gericht op basis van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor terugname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op basis van artikel 16(1)c en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op 15.01.2010 door middel van een “tacit agreement” op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. De betrokkene ontving op 15.01.2010 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en een beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5, §3, 40 van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing werd op 20.01.2010 ingetrokken. In een schrijven van 14.01.2010 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat de betrokkene niet aan Griekenland zou worden overgedragen. De advocaat voert aan dat de Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet nakomt. Diverse ngo's en instanties hebben dit herhaaldelijk gemeld. Er zijn volgens de advocaat geen garanties op een effectieve behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene in Griekenland. Ter ondersteuning wordt o.a. verwezen naar het rapport van Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, een klacht van “the Organization of Lawyers for the Rights of Refugees and Asylum Seekers” van 15.10.2008, zaak n° 29565/08 van het EHRM van 20.06.2008, het UNHCR-rapport van 15.04.2008.

In een verzoekschrift voor vordering van schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 19.01.2010 betreffende de beslissing van 15.01.2010 wordt gesteld dat de overdracht van de betrokkene aan de Griekse instanties een onmiddellijk en onherstelbaar nadeel betekent voor de betrokkene. De advocaat stelt dat enkel theoretische argumenten ter verdediging van een overdracht aan Griekenland worden

aangebracht en dat rapporten van diverse instanties en organisaties aangeven dat de praktijk inzake asiel en opvang van asielzoekers in Griekenland niet volgens de normen verloopt en er sprake is van schendingen. Er wordt aangevoerd dat er geen enkele garantie is dat de asielaanvraag van de betrokkene naar behoren zal worden behandeld en dat de graad van toekenning van een beschermingsstatus aan vreemdelingen door de Griekse instanties uitermate laag is. De raadsman voert aan dat een eventuele overdracht van de betrokkene een schending betekent van de artikels 3, 6 en 13 van het EVRM. Er wordt verwezen naar o.a. zaak n° 29565/08 van het EHRM, het UNHCR-rapport van 15.04.2008 en de aanbevelingen van het UNHCR aan het Tsjechisch voorzitterschap van de EU van december 2008. Verder moet worden opgemerkt dat de betrokkene tijdens zijn verhoor stelde dat hij Griekenland zou hebben verlaten omdat hij geen informatie van de instanties kreeg betreffende zijn asielaanvraag, geen onderdak had en de indruk had dat de instanties niets voor hem deden.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (sovereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat dit voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is systematisch de soevereiniteitsclausule toepast. Betreffende de bovenvermelde beweringen dat de behandeling van de asielaanvraag door de Griekse instanties niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten: 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Dit argument wordt gedeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest n° 21.980 van 26.01.2009. Als gevolg van de omzetting van de bovenvermelde richtlijnen heeft de Europese Commissie de zaken die ze had ingesteld wegens de niet-omzetting van de richtlijnen ingetrokken of geklasseerd. Het Europese Hof van Justitie schrapte de zaak C 130/08, die was ingesteld wegens de niet-naleving van de verplichtingen voortkomend uit Verordening 343/2003, uit het register. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Griekenland is dus net als België gebonden aan de internationale en Europese regelgeving met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RW, nr. 21.514, 16/01/2009, RVV, nr. 26.756, 30/04/2009). Er is dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat de betrokkene inzake de behandeling van zijn asielaanvraag in Griekenland minder waarborgen dan in België zou genieten. Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk (artsen, verplegers, psychologen en assistenten voor het

toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid). In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielerzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielerzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen. Het feit dat het aantal vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus wordt verleend, in de lidstaten verschilt impliceert niet dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect zouden toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen, die een aanvraag indienden ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoen (RVV. n. 14.711 van 31.07.2008). Door zijn geografische ligging wordt Griekenland geconfronteerd met een groot aantal asielaanvragen. Verder moet worden gewezen op het feit dat veel vreemdelingen Griekenland als een "transitland" beschouwen en verder reizen zonder asiel te vragen of zonder een beslissing inzake hun asielaanvraag af te wachten en er dan ook geen bescherming verwerven. De advocaat van de betrokkene stelt verder dat de betrokkene bij een overdracht naar Griekenland het risico loopt op een behandeling, die in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. We onderstrepen nogmaals dat de Griekse instanties minstens vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. We wijzen ook op het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (KRS vs. Verenigd Koninkrijk), waarbij het EHRM oordeelde dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De vrees voor een risico voor schending van artikel 3 moet gefundeerd zijn op substantiële gronden. Het EHRM voegt toe dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het EHRM. Tijdens zijn verhoor op 09.11.2009 maakte de betrokkene bovendien geen enkele melding van behandelingen door de Griekse instanties, die in strijd waren met artikel 3 van het EVRM. De bewering, dat de betrokkene het risico zou lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM is derhalve speculatief. Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Griekenland als asielzoeker geen onderdak had merken we op dat hij geen concrete elementen aanbrengt, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met de aanbevelingen van Richtlijn 2003/9/EG. of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees is dus onvoldoende en speculatief. Betreffende het vermeende risico op een schending van het "non-refoulement"-beginsel moet worden gewezen op het feit dat Griekenland de Conventie van Genève ondertekende en dus gehouden is artikel 33 te respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielerzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement"-beginsel volstaat niet.

Tijdens zijn verhoor dd. 09.11.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende (vraag 25). Hij antwoordde dat hij geen specifieke reden had om België te kiezen. De persoon, die zijn reis zou hebben geregeld, zou hebben gezegd dat hij hier veilig is. De betrokkene verklaart geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid (vraag 26) stelt de betrokkene last te hebben van stress. De betrokkene brengt geen elementen aan die dit verklaarde probleem bevestigen en aangeven dat het een overdracht naar Griekenland zou verhinderen. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij begin augustus 2009 vanuit Griekenland naar Kameroen terugkeerde. We onderstrepen dat de betrokkene van deze beweerde terugkeer en zijn beweerde aankomst in België op 20.10.2009 geen enkel bewijs voorlegt. De betrokkene toont dan ook niet aan dat hij het territorium van de Lidstaten heeft verlaten. Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van

artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties.

(...)"

Op 4 februari 2010 dient verzoeker een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 5 februari 2010 verwerpt de Raad de voormelde vordering bij arrest nummer arrest nr. 38 238.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onontvankelijkheid vast van de vordering tot schorsing.

Artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, waanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond."

In casu blijkt dat verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend bij de Raad tegen de in het geding zijnde beslissing. Verzoekers vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd op 5 februari 2010 bij arrest nr. 38 238 verworpen door de Raad om reden dat verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond. Aldus is de vordering tot schorsing ingediend door verzoeker niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voortgezet overeenkomstig de artikelen 37 tot 42 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU